

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre . 6 ft - kr.
 Félévre . . . 3 „ - „
 Negyedévre . 1 „ 50 „
 Egy hóra . . . 50 „
 Egyes szám . . . 12 „

HIRDETÉSEK
 felvételnek
 a kiadóhivatalban:
 Kazinczy-ut. 20. sz.
 s Czéh Sándor özv.
 könyvnyomdájában:
 Szél-utca 2.

Kiadótulajdonos, felelős szerkesztő:
 SZÁVAY GYULA.

Megjelenik vasárnap.

Szerkesztőségi iroda s kiadóhivatal:
 Kazinczy-utca 20. sz.

HALOTTAK NAPJÁN.

Nézzük meg a külső, csöndes birodalmat,
 Hol a szomorúság szellői fuvallnak,
 Ahol elsimulnak a nagy ellentétek,
 Nincs emberi törvény, nincs emberi vétek,
 Nincs egyenlőtlenség, mely egymásra
 lázad,
 Megférve nyugosznak büszkeség, alázat,
 Egy éj az uralgó, egy föld a nyugasztó,
 Holtjainknak csöndes nyugodalmat osztó.

Már a zöld fűszalat dér üti meg reggel,
 Már a föld takarva hulló levelekkel,
 Lombos akáczfának sápadtan áll váza,
 A hideg borzongás össze-össze rázza,
 Még a holdsugár is gyengébb, szinte reszket,
 Ugy fonja körül a szürke kökeresztet, —
 S im, most jön az ember s szeretete lángja,
 Száz kis mécsben ül ki a sirok ormára.

Ma itt van az élet, a kihaltság máshol;
 Egy kijön bánatból, más csupa szokásból;
 Itt egy tornyozott sir, rajta színes lámpák,
 Fekete ruhában sokan körülállják;
 Mind olyan őszinte megtörötten gyászol,
 Ugy illik sorsukra a fekete fátyol,
 De másként illik — tükörből vigyázza
 A kis özvegy s néki ezért van a gyászsa...

Fehér márvány áll egy gazdag sirnak
 ormán,

Két öreg disziti bánatos mogorván;
 Most már tennék kedvét jó leánykájuknak,
 De egy benső vádtól sirni alig tudnak.
 Hajh! volt, ki keresztjét ölelve siratta,
 Az az ifjú sokat szenvedett miatta;
 De mióta szemközt egy kis sirt megástak,
 Örök vége lett az ifju bánatának....

Délceleg urak, hölgyek mennek temetőbe,
 Részvétre huzódik homlokuk redője.
 Előbb csak szenvelgik a szomorúságot,
 Később már valóban át is ragad rájuk,
 Elgondolja egy-egy: kik lehetnek többen:
 Az igazi holtak odalenn a földben,
 Vagy akik számára kicsiny a sok börtön,
 A sok élőhalott idefönn a földön?...

Búsán üldögélek csöndes magányomban,
 Nincs ezen a tájon énnekem halottam;
 De csak én is fogok egy koszorút s véle
 Kiballagok búsán sirok közepébe,
 Egy elhagyatott sirt csak lelek az uton,
 Azt szép kegyelettel majd megkoszorúzom! —
 Háttha távol innen lesz valaki s szintén
 Enyéim sirját így földisziti, mint én?

Szávay Gyula.

Tizenhárom riporter.

(Szegedi visszhang.)

Tudják önök, kik azok a riporterok?

— Aranyos emberek, mert kiírják a neveket az ujságba, — sóhajtják a bálozó leányok.

— Kiállhatatlan emberek, mert kiírják a neveket az ujságba, — átkozzák a tolvajok és csalók, váltóhamisítók és sikkasztók, szóval a törvényszéki csarnok emberei.

— Indiskrét fráterek, mert kifeesegik a boudoir titkokat, — epekednek a szép asszonyok.

— Keserű lapdaesok, — szólnak a színésznők, akik esókjaikkal ezukrozzák, hogy megédesítsék.

— Finnyás uraesok, — vélik a lakomarendezők, kik az étel javát esempészik tényérjaikra.

— Veszedelmes emberek, akikkel nem jó utazni, mert mindig vasuti katasztrófaért imádkoznak, hogy megtáviratozhassák, — dörmögnek a vasuti utasok.

— Rossz fizetők, — káromkodnak az uzsorások és hitelezők.

Egyszóval a riporter olyan ember, aki mindent tud, mindenütt ott van, mindenről referál, mindenről pletykál. Nines nélküle keresztelő, lakoma, esküvő, színházi premiere, hangverseny, bál, szerencsétlenség, villám, jégeső, pestis, vasuti katasztrófa, árvíz, stb. E mellett szeretetreméltó, simulékony, finom modoru, aki mindenből ki tudja esalni a titkát. Szóval nagy szerkesztőségben megbecsülhetetlen és nélkülözhetetlen. Olyan, mint a komma, vagy a kötőszó, akármily kiesi is, nélküle nem lehet mondatot esinálni.

Hát elképzeltetik, ha ilyen elkényeztetett, dédelgetett, becézett tizennégy ember megrohan egy várost, akkor ott legalább is van akkora veszedelem, mint aminő hajdanában egyszer Budán, lévén akkor kutyavásár.

Pedig mi tizennégyen rukkoltunk be Szögedére.

Meg voltunk elégedve, eléggé becéztek, kényeztettek, dédelgettek bennünket. Az asszonyok irántunk való jóindulatból (a báli referádára való tekintettel) minden nap kimenőt adtak az uraiknak. Tartottunk is olyan kimenőket, hogy bemenő nem lett belőle, mert aki velünk tartott, azt úgy vitték be a lakásába. Nem tudott menni a maga lábán.

Egy ilyen grand muri alkalmából, éjfélkor jön a gyászhir, hogy a Felső holnap reggel hatodfél órakor elutazik Ásotthalmára és a riportereknek külön udvari szalon-koesi áll rendelkezésükre.

Ha hatodfél órakor a vasutnál kell lenni, akkor már ötödfélkor el kell indulni az állomásra; ha ötödfélkor el kell indulni, akkor már negyedfélkor hozzá kell fogni az átöltözködéshez; ha negyedfélkor fel kell

kelni, akkor már nem érdemes lefeküdni. Ergo: fennmaradunk.

— Éljen, ordította tizennégy torok az Európa-kávéházban. Azaz pardon, csak tizenhárom, mert Sándor — megszökött.

— A gyáva! kiáltottuk egyszerre.

— Attól tart, hogyha valaki ki talál menni, tizenhármán maradunk. Babonás szegény. Fél, hogy meghal. Hogy megmentse az irháját, hát elszökött. Most hát közülünk hal meg valaki.

— Sohase halunk meg!

— A jó riporter örökké él — a hitelezői emlékezetében.

A hitelezőink kedvéért aztán együtt maradtunk.

Elfogyasztottuk Európának minden snapszát, limonádiját és pikkolóját, elnyűttünk minden nyirettyüt, kidobtunk minden cigányt, kellert, kávéfit, fizető pénzért, sőt magát a kávést is.

Eközben negyedtelet ütött az óra.

Szent fogadást tettünk, hogy öt perez mulva vissza jövünk. Mert most már „nagy világon e kívül ninesen számunkra hely.“ Lévén minden kávéház, koresma, vendéglő bezárva.

Én is elmentem haza. Kerestem a frakkomat, hogy felhuzzam, de nem találtam. Végre ráakadtam. Ott hentergett a divánon. Leültem. Elaludtam. Felébredtem. De nem oly gyorsan, mint itt leirtam, hanem csak néhány óra mulva: d. e. 10 órakor.

— No — gondolám — az én olvasó publikumom nem vesz tudomást az ásotthalmi kirándulásról.

Fel-alá járkáltam a városban, de nem találtam egyetlen egy ismerősre sem. Az én kollegáim bizonyosan mind kimentek. De az ördögbe is, eddig már vissza jöhettek volna. Hisz a Felső is megérkezett.

Délután 6 órakor találkoztunk az Európában. Tizenhármán voltunk, diesértük a kirándulást, hogy milyen szép volt, de többet nem tudtunk róla. Végre kiszült, hogy minden úgy jártak, mint én. Leültek a divánra. Elaludtak. Felébredtek. Ki előbb, ki utóbb. Dieséretemre legyen mondva, én még ebben is elől jártam. Mert én 10-kor ébredtem fel, de a többiek csak délután nyitották fel pilláikat. Sőt Kálmán, aki annyira lármázott, hogy első lesz, az is elaludt. Pedig már a frakkját is felhuzta, el is jött az Európába, s csak ott-hon felejtett zsebkendőjeért ment haza. Mig azt kereste, leragadtak a szeméi, és csak délután öt órakor nyitódta fel.

Tizenhárom ember már elmondta élményét. „Leültem a divánra. Elaludtam. Felébredtem.“ De a 14-ik

hiányzott. Sándor ur, a boldog Sándor ur. Ő elutazott. Hátrahagyott levele így hangzott:

„Balgák! Hiába mentek ki a vasúthoz, nem utazhattok el, nem lesz külön kupé. Én csináltam a tréfát. De nekem már van kocsim, kivisz az ástothalmi ember kerek tiz pöngőért, azért szöktem meg, nem pedig a bőröm féltéséért. A „Tezmen“ lefözi holnap az egész sajtót. Sándor.“

Szomoruan gondoltunk a Sándor diesőségére, aki bizonyosan valami jó referátát telegrafirozott a holdról, napsugárról, a szép időről, és mert ezért nem érdemes fizetni a táviróhivatalban, bizonyosan rátért a dologra is és beszélt a királyfogadtatásról. Gyönyörű tudósítás lesz az. Hogy fog bennünket lenézni, hogy fognak a szerkesztőink haragudni, hisz mi csak az udvarmester kegyességéből telegrafálhattunk néhány sort.

Javába sopánkodtunk, mikor betoppan a Sándor. Körülfogtuk, elhalmoztuk beldog, szerenesés czimakkal, diesértük, vigasztaltuk, körülujongtuk a szerenesés kópét.

De Sándor arca nem derült fel. Mint komor bikaké, olyan volt a járása, mint a barna éjfél, szeme pillantása.

— Mi a kő ütött beléd Sándor?

— Hagyjátok el. Kimegyek azzal a paraszttal, végig csinálom a paradét, fel akarok ülni az udvari vonatra. Nem engednek. „Nines hely.“ No se baj — gondolám — fogadok egy kocsit, behajtatok. Kocsit keresek: nines. Távirát keresek: nines. Postát keresek: nines. Gyalog kellett bejőnnöm. Déltől fogva mostanáig gyalogolok. Se nem telegrafiroztam, se nem ettem, se nem ittam. Milyen arcot fog vágni a redaktorom, elesap, meghalok.

— Hahaha! Mi telegrafáltunk. Ordított 13 torok.

No az igaz, azt már hallottam, hogy ha tizenhárom van együtt, az egyik meghal, de hogy tizennégyen legyenek együtt és éppen az haljon meg, aki azért ment el, hogy tizenhárom maradjanak és ő meg ne haljon, ezt még nem hallottam.

Filánk.

Tzompó Miháj és Tsörge Ádány hű nászok

tanálkozása a sor eránt.

Miháj. Nászom! hallotta e mán, hogy a színházba ém művész hegedül, akkinek keze nincs?

Ádány. Hát talán tán a más kezivel hegedül?

Pagát Pepi Budapesten.

Itt vagyok la, az üres zsebek és tölt keblek házájában. Mondok lerándulok egy kis vendégszereplésre. Lapitok a Pohlban, meg a Szikszayban. — Mondok: ily nagy faluban, mint ez a Budapest, tapintatosan kéne eljárni. Röggel csak akkor kelek, mikor már az Abszi pajtás a hátamra tapint. A Pohlban tapintatos alagirbankot adunk. Jól füst a tapintat, lapul a balekbugyelláris. Este a Szikszayban járja a móka, meg azután a blaue Katz se kutya! A Szikszayban töltött pástétomot, a Katzban töltött galambokat tapintgatunk.

Itt is csak olyan a módi, mint otthon. Györött az akademia előtt saséroznak a kis reparágó eszemadta preparandistának, itt meg gyöngy-szoknyalibbenéssel, tüzre preparáló pillantásokkal galambkodnak el az egyetem előtt a nemzeti zenéde gyöngytikjai.

A sor különben ilyen é: Hónap elején a méltóságos kisasszony ablaka előtt járja a fiakker; lassankint azután a szini tanodai növendék piros ajkai is kielégítenek. Ugy a közepe felé fölkeresed a kis modistint, akit 22-ike körül felvált a Miczi szobalcány, hogy végre 26-ikán és a többi hátralevő napokon a szállásadó ténsasszony vegyen gondozása alá.

Megyek a Pohlba az Abszi pajtással. Elöl, a biliárdok körül töri-marja magát sok ifjatang ifjonez. — Szent Isten, mennyi bilek; — kiáltok fel. Az Abszi pajtás egyet sunyorit s vezet egy-két asztallal odébb, ahol járta az alagir meg a csöndes. No, hanem meg sem is állhattam e felkiáltás nélkül: — Szent Isten, mennyi kozák!

Mutatták az egyetemet is; rengeteg egy épület! tudós tanáraiból meg kikerülne akár 77 akadémiai hallgatóság. És mert ily szép épületbe, ennyi tudós közé való nem vagyok, — aló a blaue Katzba, — majd lesz ott hozzám való kompánia.

Mutatványok a „Garabonczias Diák naptára”-ból.

Név és hir.

— Név és hir után vágyódva indultam a fővárosba, az uton hamis kártyások kifosztottak mindenemből, most kétségbeesve koldulnom kell, míg segélyt nem nyerek.

— No, ne essék kétségbe, öcsém, hiszen elérte, amit akart, együtt a név és hir: „Isten **nevében**” kérés „Isten **hírével**” fizetik ki legtöbb helyen.

Vendéglőben.

— Hallja Friczi, nekem tetszik a maga orra.

— Igenis kérem, és még mi tetszik?

— Hát hozzon egy nyulderékot, ha jó és fris.

— Igenis kérem, már négy napja tartogatok urasága részére egy jó és fris nyulderékot.

Bursch jelleg.

— Venczel! Wagner halála évfordulóján a nagy ünnepélyen a mi burschenschaftunknak is képviseltetnie kell magát, még pedig oly módon, hogy a **bursch jelleg** hangos kifejezésre jusson!

— Jó! Hát csinálunk egy **macskazenét!**

Két szegény.

— Nagyságos uram! segítsen, már két napja nem ettem, nincs semmim, csak az az enyém, ami rajtam van.

— Barátom! Nálam még az is a szabómé!

A kis hamis.

*Sokan zokon veszik
Panaszkodnak is,
Azt mondják: a lánynak
Lelke is hamis!
Pedig még hagyján, ha
Csak lelke hamis,
Hanem mikor teste,
(Haja, foga) is???*

Okos próba.

Od'adjam-e Liszka kisasszonynak ezt a esokrot? Kipróbálom, hogy szeret-e? Ha elfogadja, akkor szeret s így fölösleges neki odaadnom. Ha nem fogadja el, akkor nem szeret s akkor — hogy megszeressen — od'adom neki.

Mutatványok a „Garabonczias Diák naptára“-ból.

Doktor Potyka balesete.

I.

Ebédre megy doktor Potyka,
Diszes szalon-állapotba'.
Dül az eső, de most mindegy,
Szép hölgy hittá: oda elmegy!

II.

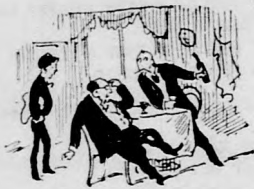
Kapun alig hogy kilépe,
Ime, Szeppi áll elébe,
Tíz éve, hogy egymást látták,
Két jó pajtás pusztit vált hát!

III.

„Csak hogy téged látlak végre!“
„Gyere velem ma ebédre!“
S vendéglőbe visszafele
Indul Szeppi, Potyka vele.

IV.

Ebéd alatt jut eszébe
Szép asszonynak az ebéde:
„Hordárt rögtön! hogy kimentsem
Paczienshez kellett mennem!“

V.

„Hallja hordár: király-utca
Má s o d i k szám, vigye futva.“
„Igen kérem, s már az utcán
Visszaszól, hát: 7-e d i k szám!“

VI.

Potyka iszik felkel aztán,
Furja fejét a 7-es szám.
Inkább - nehogy eltévessze -
Utána szól, ugy sines messze.

VII.

De a hordár jól ellábolt,
Potyka méri a nagy távot,
S akként véli, amint méri,
Hogy szaladva még eléri.

VIII.

Dül az eső, rohan Potyka
Csúron vizes állapotba'.
Végre mégis eléri őt
Szép asszonynak háza előtt.

IX.

„Hordár! má s o d i k szám hallja?“
„Jól tudom! hisz itt is van la!“
„Hát mért mondta, hogy 7-es szám?“
„Hát mert az az én n u m e r á m!“

X.

Látva, hogy hiába várja,
Rég elment már a barátja:
Doktor Potyka indul vissza.
Borát - szőlő - búsan issza.

XI.

Most itt fekszik doktor Potyka.
Ily siralmas állapotba'.
Fáj dereka, fáj a háta.
S ráadásul gyöttri nátha.

Dal-mő-felfordítások.

Énekli a szerző: *Knofelblüh Max*, csikós a palestiniái poeztán.

Kék nefelejts, kék nefelejts virágzik a viz tükrén,
Fáj a szívem, fáj a szívem, nem sokaig élek én.
Hanem azért, hanem azért, koszorút ha meghalok,
A siromra, a siromra, nefelejtsből fonjatok.

Kék nefelejts, kék nefelejts, a szerelem virága,
Sok szép asszonyt, sok szép leányt szerettem, de hiába,
A siromon, a siromon, a nefelejts mondja meg,
Hogy ők csaltak, hogy ők csaltak, nem én csaltam
meg őket.

Beh fájtn, beh fájtn a kisasszony ruhája,
Száz forint volt az ára,
Fájtn a, fájtn a, lilium két orcája,
De sok szöke, barna legény néz rája,
(Hej de nem lesz az én szívem nem másé,
Csak azé a barna picziny legényé)
Beh fájtn, be fájtn, a kisasszony ruhája,
Száz forint volt az ára,
Fájtn a, fájtn a, lilium két orcája,
De sok szöke, barna legény néz rája.

Csárdás kis kalapot veszek,
Mellé rozsmaringot teszek,
Szagos lesz az utca merre, merre, merre, jár ok
Hadd kiserghessenek a leányok.

Am vásszerstrál, am vásszerstrál vakszn biau fer-
geszmachnist,
Hárczvé habach, hárczvé habach ich zé daz iach
iang leb nist,
Abar dörüm, abar dörüm gebtsz mar e kráncz ven
iach stárb,
Auf mein grob móltsz auf mein grob móltsz ferges-
machnist fün blau farb.

Fegeszmachnist, fergeszmachnist, blau iz de libnsz
blümen,
File vajber, file mádn zein sajn nöch mir gekümen,
Blaufergeszmachnist af mein grob stein vat enk
nach dös zögen,
Ecz habez miach gfapt ecz genövn ecz babez miach
tajdt geslögn.

Aj vi fájtn, aj vi fájtn hat de siksze fajnesz klád,
Um hündart güldn tütsz ir lád,
Aj vi fájtn, aj vi fájtn hatze pönem vi rajzn,
De jünge leit tün üm ir e rüm brajzn.
(File kreplach, bondlach, teplach sólet tapf,
Gebet iach hin, gebet ach hln far ir kapf)
Aj vi fájtn, aj vi fájtn hat de siksze fajnesz klád,
Um hündart güldn tütsz ir lád,
Aj vi fájtn, aj vi fájtn hat ze pönem vi rajzn
De jünge leit tün üm ir erüm brajzn.

Csárdás hüt ver iach mar káfn,
Smirn ver ach mar de hör mit pomádn,
Smekn vat de gászn fün pomádn, fün pomádn,
Nöch mir varn láfn de Raaber mádn.

Garabonczias látésöve.

A színházban.

A jó Mándoky, már
két keze munkájával
meg sem tud élni —
és segítségül mégis
olyant szerez most is,
kinek egy keze sines!
(Unthan.)

Az igazgató el akar-
ja vinni társulatát
Győrből, mert itt rosszul megy a sorsa. Ne menj el, ma-
radj itt!

Hanem azt ajánljuk a direktor urnak, hogy ha jövőre
a nagyon nemes és jószívű szinpartoló egylettől szin-
házat akar bírteni, hát a mostani szinpadot rendezze be
ülő- és állóhelyekre, ezeket pedig fordítva szinpaddá.

Kétesértékű megtisztelés.

— Nagy megtisztelésben fogok holnap részesülni.
— Ugyan mikép?
— Hát X. méltóságos ur, kinek ezer forintjával tartozom,
tudatta velem, hogy holnap teszi nálam **tisztelését** a végrehaj-
tóval együtt!

Arszlánbörben.

— Nem jött valami extra újság, Alfzéd ur?
— De igen is: az „Extrablatt.“

GRI — BUGRI.

— Tudod-e, milyen kréta nem hagy
nyomot az ember kezén?
— Persze, hogy tudom: a bokréta.
— Nem is merlek megkínálni szí-
varral!
— Mert nincs, ugyebár?
— Ellenkezőleg: mert van!

Grajsz Scholomon a Kükürütz Sigaival.

Kükürütz Siga: Scholomon! Van theneked edj hősi khinézés, ami gerjeszti edj bizamos respekt iránthad, mikor látnak. Mangyál csak: mivel sinálsz te azt a thekintélyt?

Scholomon a Grojsz. Thodod Siga, ha engemet valaki bántja, én csak edjszer szólok rá, másodsor már fenyegethem, hogy öthök, harmadszorra már engemet ötnök, nem is fenyegetnek, mert fenyegetéscht nem thodok thürni. Idj szárnazza magát a thekintély.

Egy „hadd szoljék a csöndes“-t kedvelő barát
(H-y) távozására.

Bucsút mondok én is néked,
Drága jó barátom!
Ki lakol most az alföldi
Szép nagy rónaságon.

Kivánom, hogy új lakodban
Is akadjon egy lyuk:
Hol a „csöndes“ guasztájában
Legyen lelkednek „drukk.“

„Három disznó!“ — másnál „egy szin!“
Nagy kasszába egy: „bumm!“
„Ilyen malőr!“ — „so ein Unsinn!“
„No de ez már zu dumm!“

Kerüljenek ily malőrök,
S ne hozzon rád bajt más,
„Bikli“-d*) legyen, — s három vagy négy
Disznó veled, pajtás!

aksi.M.

*) A csöndest kedvelők szójárása, t. i. midőn a bankó nagy csomóban van előttük.

Bizonyítvány

Mialoly írott felső zsitfai Község elölj Jároi hitelesen Bizonyittjuk hogy Péter mikály felső zsitfai születés és hogy már négy éce miota a hütést mek kapta és most a keszt heli fordöre akar menni hogy ha az ta Kegye es szivesség ett mek tené Vele otta meg bizottság és így kerí alázatosan hogy hadják mek fürödni mertt nicznéki egyéb mind a rajta valoja így Kéri alázatos Tisztelettely

Keltfelső zsitfán Junius 6-dik 1883

(P. H.)

Bognár János biro

SIRFELIRAT.

A sz-i temetőből.

Itt, nyugszik, vig. Anárís.
Sirattyé. álya. Mis.-
Ka. a. harang. Nyelve.
Agyon. is. ütötte.
Szűz. Mária. segicse.
Még. a. haló. főgyyibe,

SZERKESZTŐI LEVELEZÉS.

M. K. Budapest. A vers jó, de nem va ó lapba s azon komoly lap ki sem tenné. Az ugynevezett komázó költészetnek csak nagyok között van helye, ilyen versek csak akkor hivatottak általános érdeklődést kelteni a nyilvánosság előtt, ha maguk a személyek már elismert nagyságok. **Rétalapi.** A gombában kevés a bolondság. **M. M. Budapest.** A csöndest kedvelő barát bucsuztatója ime jön. Viszont üdvözet. **B. I. & N. Gy. Bpest.** Öszinte köszönet a szives és sikerteljes fáradozásért. Mäskor is. **K. R.** A szerkesztő távollétében nem történhetik intézkedés. De ezen a héten már bizton! **Dr. Körö.** Jövö számban. **Helén.** Köszönettel. **Több kézirat-ról (minthogy a szerkesztő e héten a naptár érdekében távol volt Győrből) jövöre.**

SZINHÁZI MŰSOR.

Vasárnap: „Piros bugyelláris“ népsziműi.
Hétfőn: Unthan Ch. ur második vendégjátéka és „Női könyek.“ Vigj. 1 felv. és „Másoló.“ Dramolet 1 felv.
Kedden: Unthan Ch. ur utolsó vendégjátéka, és „Másé.“ Uj vigj. 1 felv. ezt követi „Kákán csomó.“ Vigj. 1 felv.
Szerdán: „Kapitány-kisasszony“ Operette 3 felv.

Üsztelet barátainkat, — kik a „Garabonczias Diák naplára“ részére előfizetőköt gyűjteni szivesek voltak. — kérjük, hogy gyűjtésök eadigi eredményét **november hó 10-ig** tudomásunkra hozzák, ugyanakkorra a megfelelő összeget is bezölgáltatni, vagy benünköt értesíteni sziveskedjenek, ha az összeg általunk lenne bekörendő az illetőktől. Szintugy kérjük megjelölni, hogy a példányokat a t. gyűjtőkhez küldjük-e, avagy külön az egyes előfizetőkhez?

A sök oldalról kellemesen tapasztait érdeklődésért köszönetet monáva, a t. közönség szives támogatását továbbra is kéri

a „Garabonczias Diák naplára“
kiadója.

Jordán Antal utódja:

Bótz Eulália

ajánlja a t. közönség figyelmébe finom kalapokkal minden igényeknek megfelelő

kalapos-üzletét,

(Kazinczy-utca 9. szám)

melyben mindennemű legújabb divatu kalapok, különösen

magyar díszkalpagok és kalapok

a legjutányosabb áron készíttetnek, vagy készen kaphatók.

Alulírott bátorkodom a n. é. közönség becses tudomására hozni, miszerint a

női ruhavarrásban

és bármely legújabb minta szerinti szabásban tökéletes jártassággal bírok s elfogadok bármely e szakmába vágó megrendelést, azt gyorsan és jutányosan teljesítem, s akár helyben, akár vidéken háznál való munkálatokat elvállalok s azt pontosan elvégzem.

A nagyérdemű közönség jóakaratu pártfogását kéri

mély tisztelettel

Kiss Mari.

Lakás:

Győrött, belváros I. bástya-utca 35. sz.

November derekán

megjelenik a

„Garabonczias Diák naptára“

az 1884-ik évre.

50 KÉPPEL, 500 ÉLCZCZEL,

s ráadásul válogatott, javas-java olvasnivalókkal.

Szerkeszti és kiadja:

GARABONCZIÁS DIÁK.

Hirdetéseket felvesz a „Garabonczias“ kiadóhivatala (Kazinczy-utca 20. szám, első emelet balra) s Czéh Sándor özv. könyvnyomdája.

Egész oldalnyi tér 10 frt, féloldal 6 frt, negyedoldal 4 frtért számítatik.

Az első kiadást 2000 példányban tervezzük.

Függelékül külön hirdetési rovat lesz „Győri ezégek“ ezim alatt, melyben a ezég neve, az üzlet minemüése s létezési helye jelöltetik meg. Hogy e rovatban a győri ezégek lehetőleg teljes számban részt vehessenek, a megjelenési díj ezéghirdetmények részére 1 frt 20 krban van megállapítva.

Hirdetések fölvetelének határideje: november 1.

A naptár színnyomatu borítékban (nagy octáv alakban) Czéh Sándor özvegye ismert kitünő nyomdája által kiállítva jelenik meg. Kapható lesz a legtöbb könyvkereskedésben, megrendeléseket elfogad rá a „Garabonczias“ kiadóhivatala Győrött.

Ára 50 kr.

Gyűjtők 10 pld. után egy ingyen példányt kapnak.